

let. No, če je tako samotaril, je to pri velikem pesniku umevno; toda smešno je, če se tudi drugi, ki niso pesniki, tako vedó. Naš sošolec Trgač n. pr. je tak. On misli, da je največji pesnik na svetu. Že v tretji šoli je v domači nalogi pisal o svoji — nesrečni ljubezni. Tedaj ga je gospod razrednik, ki je učil slovenščino, javno pokaral, češ: fantè, ti pišeš take stvari, ko si še moker za ušesi in se te mleko drži okrog ust! Seve, sedaj je v peti šoli, sedaj mora biti zaljubljen. In je tudi, ali pa se le dela! Govori malo, zamišljen je vedno. Zlasti pa bi ga moral videti, kadar gre na izprehod v Tivoli. Sam hodi, vedno sam, roki na hrbtu križema sklenjeni, oči povešene: tako hodi ob

strani drevoreda, kakor oni Puškinov pevec! Toda sodim, da tu velja rek: duo cum faciunt idem, non est idem. Meni vsaj se to zdi nespametno: Kaj bi se človek delal, kar ni?

Smejal se mi boš, če ti povem, da so moje misli sedaj pogosto v St. Peterburgu (tako pravijo Rusi, ne Petrograd!), tam na tistem velikanskem „Nevskem prospektu“, kakor se imenuje najboljši trg v ruski prestolnici, kjer je neki tako pisano življenje, kakor niti v samem Londonu ne. Oh, tam bi se pač do dobra naučil ruščine. O, da imam toliko denarja, tje bi hotel iti . . . Dabin, dabin! . . . O, prijatelj, kako je to hudo: zmerom več želja, načrtov, toda pomočkov, da bi jih zvršil, ni, ni . . .

Samostan Tróicki pri Moskvi.

Predno sklenem pismo, naj ti naznanim še to novico, da je naš sošolec Kolec, o katerem sem ti pisal zadnjič, pred dvema dnevoma umrl za jetiko. Zgrozil sem se o tej novici. Na tihem se govori, da je zapustil otroka . . . Grozno! Domen je rekel, ko sva šla iz šole: „Da je nesrečni Kolec živel pošteno, krščansko, bil bi danes še zdrav in vesel, in koliko veselja bi bil storil lahko svojim starišem! Tako pa samo žalost . . .“ Molčé sva se razšla. — Veš kaj, prijatelj, čudno, čudno je to naše življenje. Samo jedenkrat se živi, oh, in če še takrat ne praví!

Z Bogom!

Tvoj

Ivan.

„Dom in svet“ 1896, št. 16.

49. Pri francoščini. Renan. „Ausgezeichnet“ v krščanskem nauku. V nemški cerkvi. Velikonočna izpoved. Stari Livij — veren! „Solnce Homerovo.“

. . . sušca . . .

Dragi oče! Naj bo! povem Vam vse. Cel teden se že mučim, ali bi Vam pisal ali ne, pa vest mi ne dá mirú; zdi se mi, da si jo olajšam, ako Vam razodem vse. To sem pravil že o božiču, da se učim letos tudi francoščine, posebno tudi zato, ker nas je lani profesor zgodovine zasmehoval zaradi neznanja tega jezika. No, to ni še nič posebnega. A sedaj pride, kar je udarilo vame kakor strela z jasnega neba. Med tovariši, ki se učé francoskega jezika, je